

at undgaae en Unsiagtighed i den der brugte Ordbrøining, forsaavidt det hedder: „Dersom den Mishandlebes Død kan tilskrives en tilfældig Omstændighed og altsaa ikke stod i en saadan umiddelbar Forbindelse med Mishandlingen, at den maatte kunne forudsees som en rimelig Følge af samme“. Den Side 227 fremsatte Bemærkning med Hensyn til et af Mindretallet specielt paaberaabt Exempel, hvilket atter paa dette Sted er fremhævet, finder ogsaa her Anvendelse.

Den ommeldte Meningsforfjellighed imellem Kommissionens Medlemmer viser fremdeles sin Virkning ved Udkastets § 202. Samtlige Medlemmer ere enige om, at der er Anledning til, i Fighed med hvad der er foreslaaet i Udkastets § 184, at aabne Udgang til en Formildelse af Straffen, hvor en Voldsgjerning, der ifølge sin Bestaffenhed hører ind under § 201, er forøvet i en ved Mishandling eller grov Fornærmelse af den Overfaldne fremkaldt oprørt Sindstemning; men medens Fleertallet ikkun mener, at der bør indrømmes en Straffenedsættelse indtil 2 Maaneders simpelt Fængsel, hvor den Mishandlede, uden bevislig at have villet det eller at have kunnet forudsee en saadan Følge af sin Gjerning som rimelig, ved denne bliver Aarsag til en Lemlæstelse eller anden af de i § 201 omhandlede betydelige Legemsbestadigelser, behøves der ifølge Mindretallets Ansæelse ikke nogen Bestemmelse som den i Slutningen af § 202 af Fleertallet foreslaaede — hvorfor Mindretallet indstiller, at Ordene: „eller i de i § 201 sidste Affnit ommeldte Tilfælde ikke under 2 Maaneders“ undgaae —, da Gjerningsmanden under de anførte Forudsætninger kun bør straffes efter den af Mindretallet foreslaaede nye Paragraph, der skulde have sin Plads efter § 202.

Bestemmelserne i Udkastets § 203 om Nedsettelse eller efter Omstændighederne endog fuldstændig Bortfalden af Strafsansvaret for Vold i Slagsmaalstilfælde og i § 204 om Straf for uagtsom Legemsbestadigelse af den i § 201 omhandlede Bestaffenhed — hvilke Bestemmelser i det Væsentlige stemme med de nugældende Regler —, trænge formeentlig ikke til videre Dmtale. Man skal derfor, inden Kapitlet om Vold forlades, endnu kun bemærke,

at det har været Gjenstand for Kommissionens omhyggelige Prøvelse, hvorvidt der maatte være Anledning til her, saavel som i Kapitlet om Drab, at optage særegne Regler for det Tilfælde, at Flere have deeltaget i en Voldsgjerning, der ved en Enkelts Handling eller som Følge af de Fleres forenede Virksomhed har medført en betydelig Skade, uden at denne just kan siges at have været tilfattet af hver enkelt af Deeltagerne. Man er imidlertid kommen til det Resultat, at saadanne særegne Regler — som bl. A. findes i den norske Straffelov — ikke behøves, efter som de givne Straffebestemmelser, sammenholdte med Reglerne i Udkastets 5te Kapitel om Meddeeltagighed, formeentlig ville indeholde den fornødne Anvisning til, hvorledes hver enkelt Deeltager i en Volds handling efter Bestaffenheden af denne saavel som af hans Deeltagelse i den og hans bestemte eller ubestemte, Hensigt rettelig bør straffes.

Til 20de Kapitel.

(Om Duel.)

Det tør forudsættes at være almindelig erkjendt, at de i Fd. 17de Marts 1741 indeholdte Straffebestemmelser angaaende Udfordringer og Dueller — hvorfor efter Omstændighederne endog kvalificeret Bidsstraf foreskrives — ere urimelige strænge, ligesom det vel nærmest maa tilskrives denne Omstændighed, at de have vilst sig uvirksomme til at forhindre Dueller, idet man praktisk er vegent tilbage for at bringe dem til Anvendelse. Om end Duellen maa ansees som en i og for sig forkastelig, og med en ordnet Retstilstand libet stemmende, Art af Selvtægt, kan det formeentlig ikke benægtes, at den i sit Væsen og efter det Sindelag, de Paagjældende lægge for Dagen ved paa en saadan Maade at afgjøre deres Mellemværende, er saare forskjellig fra den almindelige Drabs- eller Voldsforbrydelse, og det vil derfor neppe heller være retfærdigt, ligesaa lidt som det vilde være praktisk hensigtsmæssigt, at bringe det af Duellanter udviste Forhold ind under de almindelige